

старѣлъ сиромыхъ, коѣто ви сѣмъ приказвалъ. Кажете ми, не быхте ли оставили найдобры-тѣ си игры, та да бждете на мѣсто оногова, който прохладдаше уста-та на тогова сиромаха нѣколко минути прѣдъ смърть-тѣ му?

„А! истина! истина!“ извикахъ дѣца-та. „А! щялъ быхъ,“ рече Иванъ, „да срѣщия нѣкой такъвъ старецъ. Съ колко голѣмо удоволствіе му быхъ далъ талира, когото ми подари стрыка ми! — И азъ червено-то си книговлагалище, извика Михаилъ. А азъ топа си, каза Радомиръ.

Имате право, дѣца мои, продължи накъ Теофилъ. Такова удоволствіе струва голѣмы пожертвованія. Но найблагородно пожертвованіе состои въ това, да отдѣляваме по единъ часть отъ свои-тѣ удовольствія, или отъ свои-тѣ нужни вещи, та да помагаме на оныя, които страдайтъ; и найдобрѣ е да правимъ това скритоу, за да бждемъ увѣрены, че не ны е припудило на това нѣчто славолубіе, или друга нѣкая причина. Въ това обстоятелство послушайте да ви прикажъ исторіи-тѣ за добрый Марко.

Прѣдъ осемъ дни това дѣте, което другъ пѣтъ яло всякога умѣренно, хванѣло да ся показва ястелито. Вутринѣ, прѣдъ обѣдъ, искало да му дадѣтъ колкото е възможно поголѣмъ рѣзень хлѣбъ и много масло да позаханне; чтомъ му дадехъ